

10 KÄSKYÄ UUELLE VUOSITUHANNELLE:

1. Älä lennä.
2. Kierrätä.
3. Pyöräile tai käytä julkisia kulkuvälineitä, älä omaa autoa.
4. Vältä muoviin pakattuja tuotteita.
5. Vältä lämmitys- ja ilmastointilaitteiden käyttöä, kun voit.
6. Älä osta tuotteita, jotka on tuotu kaukaa.
7. Jos et ole varma tarvitsetko jotain, älä osta mitään.
8. Älä tee enempää kuin 2 lästa.
9. Älä viljele tai rakenna neitseellistä vettä tai maata.
10. Tee näistä tavoitteista halpoja ja helposti saavutettavia.

Tea Mäkipää, *10 käskyä uudelle vuosituhanalle* (2006)

Ohje: Kaikki kirjoitustehtävät ovat tämän vihkon sivuilla 2–3. Osaan tehtävistä liittyy aineistoa, jota on hyödynnettävä tehtävänannon mukaan. Lue tehtävät, silmäile aineistot läpi ja valitse tehtävistä yksi. Tehtävät arvostellaan pistein 0–60. Kirjoita ehyt ja kielellisesti huoliteltu teksti. Sopiva pituus on 4–5 sivua. Teksti on **kirjoitettava puhtaaksi kuula- tai mustekynällä**. Valmiit otsikot on lihavoitu. Tarvittaessa anna kirjoituksellesi oma otsikko. Merkitse kirjoitustehtävän numero otsikon eteen. Jos valitset aineistotehtävän, tekstisi pitää olla siten ehyt, että lukija voi ymmärtää tekstisi, vaikka ei tunnekaan aineistoa. Aineistotehtävissä tulee viitata aineistoon.

KIRJOITUSTEHTÄVÄT

1. **Musiikki sillanrakentajana ihmisten ja kulttuurien välillä**
2. Länsi aasialaistuu, väitetään. Pitääkö väite paikkansa?
3. Ammatillisen koulutuksen vetovoima on kasvanut. Miksi? Pohdi ilmiön syitä.
4. Sanotaan, että jalkapallo on maailman kaunein peli. Kirjoita jalkapallosta tästä näkökulmasta.
5. Miksi tatuointeja otetaan?
6. Suomen sodasta (1808–1809) on kulunut 200 vuotta. Edelleen ihmiset haluavat vieraillla vanhoilla sotapaikoilla. Mikä sotamuistoissa kiehtoo?
7. **Epidemioiden aika ei ole ohi**
8. Erittele Tea Mäkipään teosta *10 käskyä uudelle vuosituhanalle* (s. 1) ja sen herättämiä ajatuksia.
9. Kirjoita unen ja todellisuuden suhteesta runojen (s. 4–5) pohjalta.

10. Tutki *Tatun ja Patun Suomi* -teoksen kuva-aukeamaa tyypillisestä suomalaisesta (s. 6–7). Voiko tyypilliseen suomalaiseen samastua?
11. Tutustu *Tiede*-lehden artikkeliin *Brändi kuin brändi käy – kunhan se tuntuu omalta* (s. 8–9) ja pohdi sitä hyödyntäen, millainen osuus tuotemerkeillä on elämässäsi.
12. ”*Elokuvista on tullut popcornin jatketta*”, väittää Aki Kaurismäki *Metro*-lehden haastattelussa (s. 10). Oletko samaa mieltä?
13. Kirjoita suhtautumisesta laitapuolen kulkijoihin Riku Korhosen *Kotikaupungin juopot* -kolumnin (s. 11) pohjalta.
14. Analysoi ja tulkitse Eino Säisän novellia *Tyttö joen rannalla* (s. 12).

*

AINEISTO TEHTÄVIIN 8–14’

Tea Mäkipää: 10 käskyä uudelle vuosituhannelle	1
Wisława Szymborska: Unien ylistykseksi	4
V. A. Koskenniemi: Koulutie	5
Aino Havukainen ja Sami Toivonen: <i>Tatun ja Patun Suomi</i> (kirjan aukeama).....	6–7
Jarno Forssell: <i>Brändi kuin brändi käy – kunhan se tuntuu omalta</i>	8–9
Jussi Lankinen: ” <i>Elokuvista on tullut popcornin jatketta</i> ”	10
Riku Korhonen: <i>Kotikaupungin juopot</i>	11
Eino Säisä: <i>Tyttö joen rannalla</i>	12

Huom.! Tekstinäytteiden kieliasu on alkuperäisen julkaisun mukainen.

UNIEN YLISTYKSEKSI

Unissani
maalaan kuin Vermeer van Delft.

Puhun sujuvaa kreikkaa
enkä vain elävien kanssa.

Ajan autoa
joka tekee niin kuin tahdon.

Olen lahjakas
ja kirjoitan mahtavia eepoksia.

Kuulen ääniä
siinä kuin kuka tahansa pyhimys.

Loistokkuuteni pianistina
mykistää teidät.

Lennän sillä tavoin kuin pitäisikin,
s.o. omia teitäni.

Katolta pudotessani
tupsahdan kevyesti ruohikolle.

Minulle ei tuota vaikeuksia
hengittää veden alla.

En valita:
olen löytänyt Atlantiksen.

Minua ilahduttaa
että osaan herätä aina ennen kuolemaa.

Sodan syttyessä
käänän heti paikalla kylkeä.

Olen oman aikani lapsi,
mutta minun ei tarvitse olla.

Muutama vuosi sitten
näin kaksi aurinkoa.

Ja edellisyönä pingviinin
päivänselvästi.

Wisława Szymborska (1972)
suom. Martti Puukko ja Jarkko Laine

KOULUTIE

Olen unessa useasti
sinun kaduillas, koulutie.
Kotiportilta kouluun asti
minun askeleeni vie.

Syysaamu kirpeä koittaa
yli heräävän kaupungin
ja sen laidassa koski soittaa
tutun sävelen ilmoihin.

Talot matalat kahta puolta —
miten tunnen ne tarkalleen!
Yli niiden mäeltä tuolta
kohoo kirkko tornineen.

Ja mun matkani keskitiellä
näky ihana, aamuinen:
tytön sinisen kohtaan siellä
ja katseen sinisen.

Vie jalat kuin karkelossa
läpi pienen puistikon.
Sen penkillä kuutamossa
ens runoni tehty on.

Ja puiston puiden takaa
— miten lempeine silmineen! —
mua katsoo kaunis, vakaa
runonruhtinas, piispa Franzén.

Ja koulun aitaa vastaan
jo vanhan rehtorin nään.
Miten tuttu astunnastaan,
ja ryhdistä miehisen pään!

Syysaamu kirpeä koittaa
yli heräävän kaupungin
ja sen laidassa koski soittaa
tutun sävelen ilmoihin.

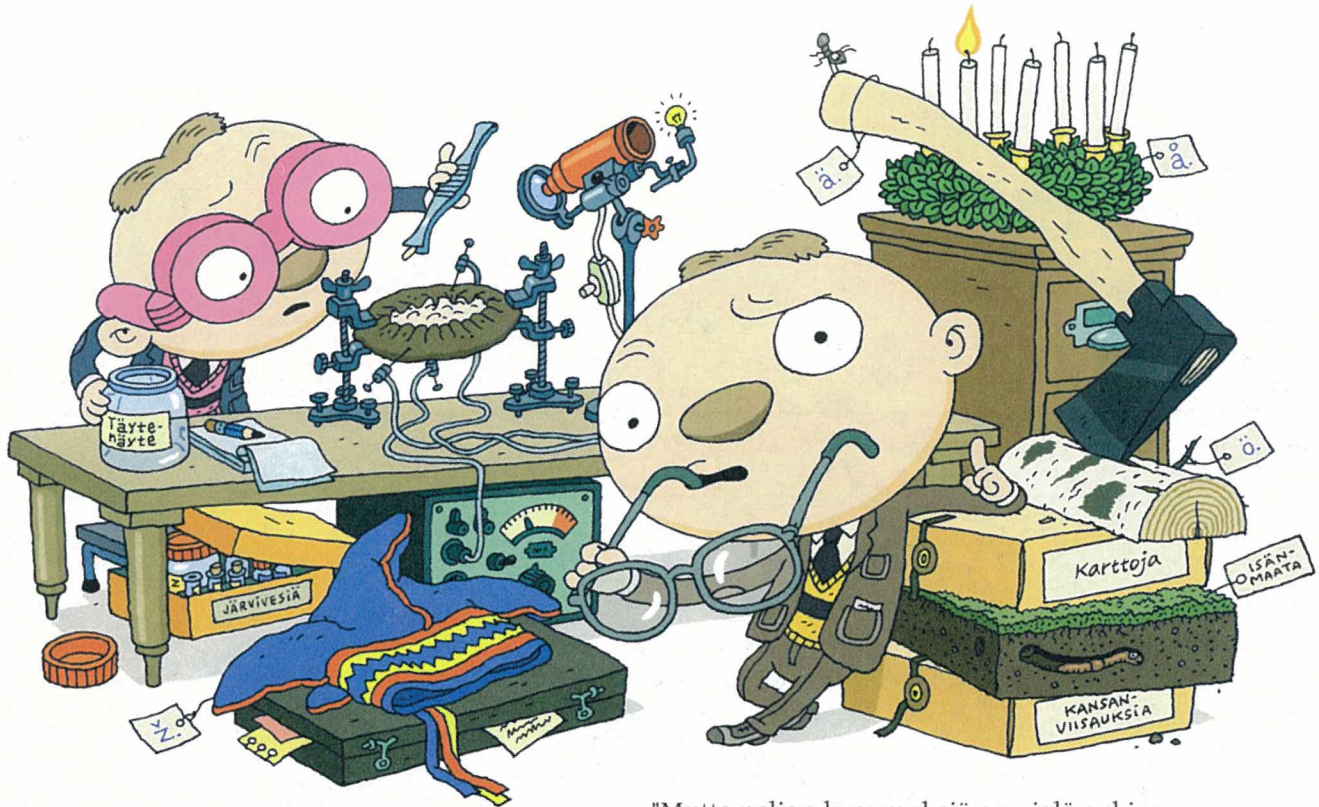
Ja ma unhotan läksyni vaivan
ja kaikki niin kauniiks saa.
Mua jossain, kaukana aivan,
elo ihana odottaa. —

Olen unessa useasti
sinun kaduillas, koulutie.
Ah, enkö ma hautaan asti
myös koululainen lie?

"Millainen Suomi on? Millaisia ovat suomalaiset?" tohtori Tatu pohtii.
 "Hallussamme olevien suomalaisten esineiden perusteella olemme tulleet seuraavanlaiseen tieteelliseen lopputulokseen. Saammeko esitellä: tyypillinen suomalainen!"

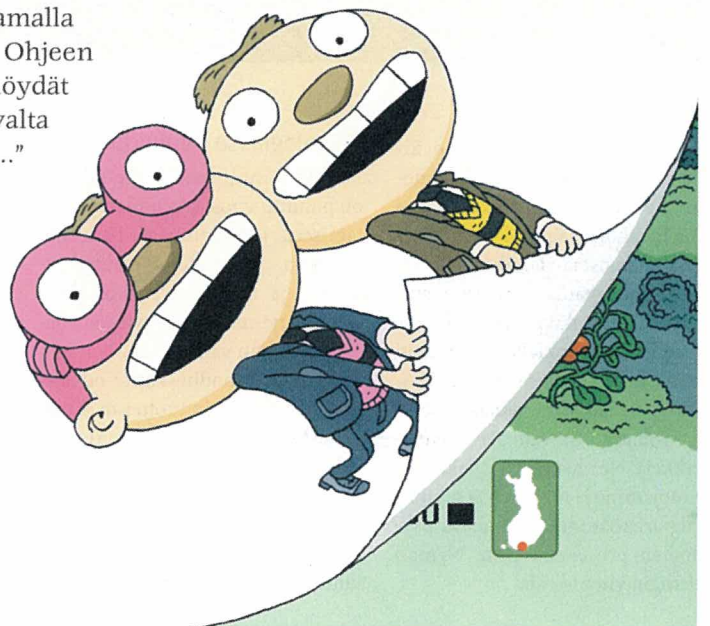
"Tämä havainnollinen mallimme osoittaa, miten loistavasti suomalaiset ovat sopeutuneet pohjoisen maansa äärimmäisiin olosuhteisiin", professori Patu tähdentää.

"Mutta paljon kysymyksiä on vielä auki. Poltetaanko Suomessa juhannuksena revontulia? Harrastavatko kaikki suomalaiset salmiakin syöntiä sauvakävellessään avannossa?"
 professori Patu puntaroi.
 "Näihin kysymyksiin, sekä moniin muihin, yritämme löytää vastauksen tässä kirjassa."

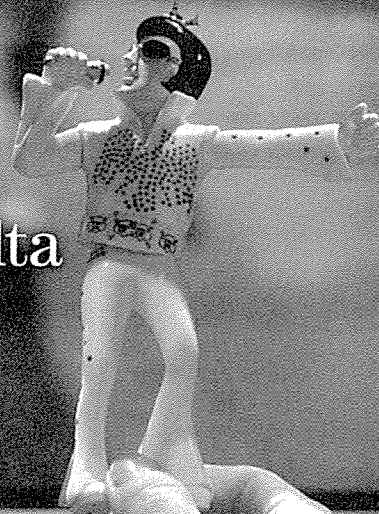
"Aloittakaamme sekoittamalla Suomi! Ohjeen siihen löydät seuraavalta sivulta..."

Brändi kuin brändi käy

– kunhan se tuntuu omalta

Brändit on totuttu yhdistämään tuotteisiin ja palveluihin, mutta niistä on tullut myös identiteetin rakennuspalikoita. Käytämme niitä navigointiapuna, kun määrittelemme omaa arvomaailmaamme.

Nuoripari hankkii kaksion Eirasta, vaikka viidenkymmenen metrin päästä Punavuoresta samalla rahalla saisi kolmion. Viisikymppinen ostaa Harrikan, ei japanilaista katupyörää. Vasta valmistunut insinööri tinkii palkastaan päästäkseen töihin Nokialle. Nuori neiti suostuu käyttämään vain Body Shopista ostettua kosmetiikkaa.

– Brändit ovat vahvoja liikenne-merkkejä. Ne ohjaavat voimakkaasti valintojamme ja määrittävät toimintaympäristöämme, luonnehtii psykologian professori Göte Nyman Helsingin yliopistosta.

Psykologiassa upouutta

Markkinointipiireissä brändeistä on puhuttu vuosia, ja niiden rakentamisesta ja toiminnasta tiedetään jo paljon. Siitä, miten me niitä käytämme ja millaisen psykologisen tarpeen ne meissä tyydyttävät, tiedetään paljon vähemmän.

Vaikka brändin käsite on laajentanut reviiriään tuotteista ja palveluista kaupunkien, kaupunginosien, yritysten, lomakohteiden ja harrastusten mielikuviin, se puuttuu akateemisesta psykologisesta tutkimuksesta. Göte Nyman on kuitenkin pohtinut brändejä kirjas-

sa Kirkas brandi ja tutkinut niiden merkitystä oman tutkimusryhmänsä kanssa.

Nyman on muun muassa selvittänyt, miten ihmiset kuvailevat itseään brändien avulla. Vastauksista hän kokoaa brändirypäitä, jotka niputtavat yhteen tietynlaisia ominaisuuksia arvostavia ihmisiä.

Edullisten rypästä löytyvät esimerkiksi Ikean ja Hennes&Maurizin asiakkaat. Iittala, Arabia ja Fiskars ovat käytännöllisyyttä, kotimaisuutta ja luotettavuutta arvostavien tuotemerkkejä. BodyShop ja Reilukauppa menevät eettisten rypäälle.

Persoonan brändääminen on vapaampaa kuin tuotemielikuvan luominen. Kukin voi poimia tarjonasta sitä, mikä miellyttää.

– Brändit heijastelevat asenteita ja eettisiä koodeja, ja sitä kautta ne rakentavat identiteettiä, professori summaa.

Raha ei ratkaise

Laatubrändeihin sonnustautumista – oli kyse vaatteista, kelloista, autoista tai hyvistä osoitteista – pidetään usein tietoisena itsethostuksena. Nyman ei kuitenkaan usko brän-

Brändeillä kolme tasoa

- **Funktionaalinen perustaso** täyttää arkisen tarpeen ja helpottaa päivittäisiä valintoja. Valion appelsiinimehuun tai Pirkka-makaroniin ei liity suuria tunteita.
- **Sosiaalisen identiteetin taso** määrittää, syötkö lounaasi Mäkkärissä vai sushibaarissa. Näillä brändivalinnoilla ratkaiset, millainen haluat olla ja mitä haluat viestiä muille itsestäsi.
- **Spirituaalinen taso** on brändien korkein taso ja ilmentää ihmisen syvimpiä arvostuksia ja toiveita, esimerkiksi kestävän kehityksen ideologiaa.

divalintojen olevan pohjimmiltaan rationaalisia ratkaisuja, joilla olisi selvä ja tietoinen tavoite. Hänen mukaansa brändit ovat pikemmin navigointiapu etsittäessä arvomaisemaa, joka tuntuu sopivan itselle parhaiten.

Brändimaisema on kuitenkin melko yleinen kehikko, jonka sisällä ihmiset tekevät yksilöllisiä ratkaisujaan.

– Laatu-brändejä arvostava voi löytää katutyylisiin kuuluvan, sinänsä arvottoman brändin, ja omaksua sen itselleen. Se on vähän kuin saisi lohen Töölönlahdesta, Nyman nauraa.

Se, millaisen brändinavigaattorin otamme avuksemme, ei riipu tilipussin paksuudesta. Varaton, mutta tyylitajuinen opiskelija voi kieltäytyä vuoden ajan ylimääräisistä juhlimisista ja leffoista päästäkseen Pariisiin muotialeen. Upporikas perijä voi ostaa huonekalunsa Ikeasta ja vaatteensa UFF:stä ja siten ilmaista olevansa taloudellisesti ja eettisesti fiksu kuluttaja.

– Parhaita brändien hyödyntäjiä ovat nuoret, Nyman sanoo. – He osaavat sujuvasti ilmaista brändeillä jopa henkisiä arvojaan, kuten kestävän kehityksen ideologiaa.

Ongelmana tulkinnat

Brändien haaste identiteetin rakentajana ja sen viestijänä on niiden tulkinnanvaraisuus.

Brändit ovat kulttuurisidonnaisia, ja eri ihmiset voivat nähdä brändeissä jopa vastakkaisia omi-

naisuuksia. Yhdelle amerikkalainen katumaasturi on ilmastonmuutoksen edistäjä ja kerskakulutustuote, toiselle se edustaa kestävää kulutusta, laatua ja turvallisuutta.

Sama ilmiö oli havaittavissa ke-sän alussa, kun uutisoitiin, että Helsinkiä aletaan brändätä venäläisyydellä. Kaupallisesti järkevä ja historiallisestikin perusteltu ominaisuus ei sopinut monien helsinkiläisten identiteettiin.

– Tilannetta voi verrata siihen, että joku väittäisi kalliin Bossin puvun omistajan seuraavan neuvosto-muotia. Silloin ei arvioida pukua, vaan ihmistä itseään, Göte Nyman sanoo.

Ristiriidatkin mahdollisia

Toinen brändien haaste on, että yksi identiteetin mukainen brändivalinta saattaa johtaa ristiriitaisiin tunteisiin. Göte Nyman kertoo esimerkiksi itsestään.

Hän asuu keskellä maaseutua, 50 kilometriä Helsingistä, sillä maalla asuminen ja puutarhan viljely edustavat hänelle luonnonmukaisuutta. Tämä valinta edellyttää kuitenkin perheeseen kahta autoa ja sadan kilometrin ajamista päivittäin.

– Uskon silti, että Siuntio-identiteettini tuottaa itselleni ekologisesti perustellumpia valintoja kuin se, että luopuisin autosta ja eläisin pääkaupunkilaisena.

Palstan pitäjä Jarno Forssell on vapaa tiedetoimittaja ja Tiede-lehden vakituinen avustaja.

Jarno Forssell
Tiede 7/2007

”Elokuvista on tullut popcornin jatketta”

PALKINNOT. Tuore akateemikko Aki Kaurismäki on tullut tunnetuksi paitsi pelkistetystä elokuvailmaisustaan, myös suomalaisen yhteiskunnan nurjien puolten käsittelystä. Seuraavasta elokuvastakin on olemassa jo ”epämääräinen hahmotelma”.

Ohjaaja on kuitenkin vai-tonainen tästä hahmotelmasta. Hän tyytyy paljastamaan, että elokuvan aiheena on Suomi yksilöllisen tarinan muodossa.

Suomi-trilogiassaan Kaurismäki käsitteli työttömyyttä, asunnottomuutta ja syrjäytymistä. Silti Kaurismäki väittää, että murheelisinta puolta Suomessa hän ei ole näyttänyt lainkaan.

–Avohakkuut, susien ja karhujen salakaato, korrup-toitunut hyvä veli-järjestelmä, Kaurismäki luettelee.

Näiden lisäksi Suomi käyttäytyy kuin idiotti ydinenergian uudisrakentamisen mallimaana. Vielä 1970-luvulla sentään puhuttiin myös energian säästämistä.

–Pari ydinvoimalaa olisi säästetty heti, kun olisi

laitettu hanoja vähän pienemmälle, mutta tätä ei mainittu sanallakaan kolmen vuoden takaisessa keskustelussa.

AKI KAURISMÄKI ei katso hyvällä viimeaikaista kehitystä, jossa pienet elokuvateatterit kuolevat ja suuret päätyvät Finnkinon omistukseen.

Hänen mukaansa kehitys johtaa väistämättä siihen, että tarjolla olevat elokuvat ovat valtavirtaa ja tusinatarvaa.

–Elokuvalle ei ole näissä teattereissa muuta merkitystä kuin olla popcornin jatketta. Sillä sijasta keskitytään avaruustuoleihin ja Coca-Cola-tölkkin pidikkeisiin.

–En oletakaan, että ihmiset jaksaisivat katsoa taidetta pitkän työviikon jälkeen, mutta välimuotoja-kin on. Elokuva voi viih-

dyttää, vaikei olisikaan tyhjäpäistä.

SUOMALAISEN nykyelokuvan tasoa Kaurismäki pitää monessa mielessä hyvänä. Hänen mukaansa elokuvanteossa voisi olla kuitenkin hitusen enemmän kipinää ja intohimoa. Tällä hetkellä niistä paistaa läpi tekninen suorittaminen.

–Hurjimmat ideat eivät ole kovinkaan hurjia. Kun elokuvaa alkaa tehdä, voisi ottaa huomioon,

että suomalaisella elokuvala ei ole mitään menetettävää.

Elokuvan saama tuki on Kaurismäen mielestä tasapuolisesti suunnattu, mutta jaossa oleva rahamäärä säällittävän pieni.

–Jos Sitra tukisi Nokian tuotekehittelyä vain 100 miljoonalla 130 miljoonan sijasta, ja jäljelle jäävästä summasta vaikka yksi 10 miljoonaa annettaisiin elokuvalle, jotain voisi alkaa tapahtua.

Hänen mukaansa 80 prosenttia elokuvan saamasta tuesta palautuu valtiolle muun muassa veroina ja työllistymisenä.

–Olisi suuri askel, jos valtio keskittyisi näihin asioihin sen sijaan, että se rikastuttaa amerikkalaisia eläkesäätiöitä Nokian kautta ja yksipuolisilla verovapauksilla.

JUSSI LANKI-NEN/STT
KUVA: ANTTI
AIMO-KOIVISTO/
LEHTIKUVA

”Tiskarin koulutuksella ei hierarkiassa pääse pidemmälle. Arkkiatriksi vaadittaisiin opintoja.”

Aki Kaurismäki nimityksestään akateemikoksi

KESKELLÄ VIIKKOA

Riku Korhonen

hs.kulttuuri@hs.fi

Kirjoittaja on turkulainen kirjailija

Kotikaupungin juopot

Kevät on melko hyödytön vuodenaika, paitsi kukille, linnuille ja juupoille.

Viime viikolla istuin turkulaisen kävelykadun penkillä. Oli iltapäivä. Aurinko lämmitti jo. Kadulla rähisi elämän polttamien miesten seurue kierrättämässä pulloa. Kaupunkilaiset kulkivat ohi kiireisinä, keväisinä ja kilpailullisina. Minä katselin juopporemmiä ja mietin, mikä oli heidän tehtävänsä tässä suuressa yleisinhimillisessä kokonaisuudessa.

En tiennyt, mistä he tulivat. Heidän takkiensa tahraisissa hihoissa ujelsivat yhä tammikuun viimat, joista he olivat selviytyneet. He olivat epileptisen tutinan ja vainoharhosen miehiä, jotka kohtelevat itseään kaltoin. Heidän kanssaan olisi ollut mahdoton keskustella. Heidän kuluneilla kasvoillaan oli syvä informaatiokatkos, kuin viisimiljoonaisen kansan tietokoneet kaatuisivat yhtä aikaa.

Katselin heitä ja ajattelin Kapteenia, rotevaa tummahipiäistä turkulaisuoppoa, jota kutsun Kapteeniksi, koska hän tuo mieleeni kapteeni Ahabin hahmon. Hän on ollut kaduilla aina, mutisemassa ja pummaamassa. Hänet nähdessäni iloitsen siitä, että hän on yhä elossa. Viime kesänä hän tuli ostoskeskuksessa minua vastaan. Hän oli ajanut partansa, ja hänellä oli puhdas valkoinen kauluspaita. Hän näytti ylpeältä. Ajattelin hänen elämänsä, josta en tiennyt mitään, ja täytyi toivolla.

Nykyisinä kaikenkattavan terveystieteologian aikoina on kyseenalaista nähdä sankaruutta kenenkään riippuvuuksissa. Mutta kotikaupungin juoppoja katsellessani mietin, että joidenkin taiteilijoiden työn ydin on yleisön edessä tehty yhtäaikaisen tuhoutumisen ja uudestisyntymisen ele. Minulla on kaksi sellaista ikonia.

Ensimmäinen on **Iggy Pop**. Hän ei liene maailman lahjakkain muusikko. Mutta minä saan lohtua jo siitä, että tiedän hänen jäntevänsinnikkään vartalonsa olevan yhä tällä planeetalla, lavalla vemmelsäärimäisesti sätkyttelevänä ja kykenemättömänä aikuistumaan.

Toinen on **Keith Richards**. En ole koskaan jaksanut kuunnella The Rolling Stonesia. Mutta katsoessani lehtikuvaa Richardsin kasvoista tunnen elpyväni ja alan hymyillä. Tuo uurteiden runtelema, raakakumista puristettu bluespaviaanin naamio saa minut uskomaan, että edessä on vuosia ja että ne ovat hyviä vuosia, vaikei niistä jäisi kovin tyylikästä vaikutelmaa.

Ymmärrän, että Iggy Pop ja Richards ovat selviytyneet. Heitä ovat kannatelleet miljoonien ihmisten rakkaus ja hyväksyntä. Mutta mikä pitää hengissä kotikaupungin juoppoja? Heidän vaivaannuttava rähinänsä kuullaan mutta huomaako kukaan heidän uudestisyntymisiään?

Nyt on jo vappu, enkä minä ole vielä tänä keväänä nähnyt kaduilla Kapteenia. Toivon hänen säästyneen vääjäämättömältä haaksirikoltaan. Hänen valkoinen valaansa on vaativa ja oikukas ja tulee viemään hänet kokonaan.

Hauskaa vappua, kaikkien laivojen kaikki kapteenit. Älkää silti päästäkö sitä liian pitkäksi.

Tyttö joen rannalla

Poika oli arka ja siksi salaperäisyys näkyi hänestä, arka sen vuoksi että hänellä oli ensimmäiset treffit. Treffit treffit, sanaa piti koetella, oikein tunnustella, sillä oli uusi ja läheisempi sisältö näin omakohtaisena. Sinä sunnuntaina tapahtui suuri poikkeus totutuista tavoista eikä hän lähtenyt minnekään, vaikka häntä tultiin hakemaan. Kentälle lähdöt olivat siihen mennessä harventuneet, mutta aina oli toisia menoja ja jos ei muuta, niin kuljeksimista vain maisemassa ja puhumista, ja tämä se teki hänet araksi — hänestä nähtiin nyt tapahtunut muutos. Mitkä lie olleet verukkeina, epämääräinen mutina ”en minä nyt” ja ”minulla on vähän...” niin kuin hänellä muka olisi ollut kotona jotain tärkeääkin tekemistä — pyhänä! Pyhät heillä olivat toisiaan ja samalla itseään varten. Tärkeää kyllä oli, joskin muualla, ihan toisella suunnalla. Häneen katsottiin ja odotettiin jos hän sittenkin lähtisi yhteen matkaan, mutta kun hän kääntyi menemään sisälle — kyllä hän on luja, häpesi hän itse — heittäytyttiin pyörän selkään ja ajateltiin, että olkoon, olkoon sitten ja tottapahan tulee jos tulee tai olkoon tulematta.

Yksin jäätyään hän pysytteli vinttihuoneessaan niin kuin hänellä tosiaan olisi ollut tekemistä. Jos olisikin, niissä mielentiloissa siitä ei olisi tullut mitään. Eikä aika tahtonut kulua millään. Hän makasi sängyn päällä selällään ja laski laipion Halltex-neliöitä riveittäin, pitkittäin ja poikittain ja summasi ne yhteen ja unohti heti luvun. Hän laski ne moneen kertaan, nousi välillä istumaan ja otti jotain käsiinsä ja pani pois ja mitä kaikkea hän tekikin, se ei jäänyt mieleen, sillä mielessä oli vain yksi asia, treffit. Kohta olisi lähdettävä, mutta siihen ”kohtaan” ei aika tahtonut kulua millään. Sitäkin hän mietti, että mitä kotona ajateltaisiin, kun hän kumminkin lähtee ja ihan toiseen suuntaan kuin tavallisesti ja itsekseen ja vielä tähän aikaan päivästä ja kaikista taloista hänet nähtäisiin ja joka paikassa jäisivät miettimään, että minnekä se nyt lähti ja mitä asiaa sillä on tuohon suuntaan. Mutta kaikkein eniten hän mietti sitä, mitä hän sitten puhuisi, osaisiko hän sanoa mitään vai eikö hän keksisi mitään puheenaihetta.

Saahan hän matkallakin aikansa kulumaan, hän keksi ja päätti lähteä vähän aikaisemmin ja siltä varalta jos joku sattuisi tulemaan vastaan hän oli kuin ei olisi ollut lähdössä minnekään ja pääsikin onnellisesti pihalle ketään tapaamatta. Pyörä oli aitan seinustalla ja sinne nähtiin ikkunasta ja siksi hän meni ensin sisälle aittaan kuin olisi ollut vain aikaansa kuluttamassa ja tavalliseen tapaansa ympärilleen katselemassa ja mielestään sopivan ajan siellä aikailtuaan tuli ulos ja luomatta katsettakaan ympärilleen alkoi tutkia pyörää, koetteli sen kettinkejä ja kokeili pyörikö satula ja miten pahasti etulokasuoja rämisi. Tarkastuksen tehtyään hän nousi satulaan ja oli pitkään sillä tavalla toinen jalka polkimella ja lopulta antoi pyörän viedä omalla vauhdillaan tielle.

Siltä kerralta silloisella pojalla, nykyisellään hyvänikäisellä miehellä, on tallella pahvikotelossa muiden valokuvien joukossa kuva, jonka nimeksi aivan hyvin voi panna Tyttö joen rannalla. Tyttö istuu siinä rantatörmällä ujohesti alas veteen katsoen ja nojaa kyynärpäillä polviinsa, vasen käsi kevyesti poskella ja oikea leuan alla siten ettei se peitä kasvoja ja leuka vain koskettaa sitä kevyesti. Mekko on vaalea ja villapusero, jonka hihat jättävät käsivarret paljaksi, lähes musta. Veden pinta on aivan tyyni, poutapilvet kuvastuvat siihen himmeinä kuvioina, mutta takarannan oikean reunan koivujen kuvajaiset ovat yhtä terävät kuin itse koivutkin. Rantaniityn heinät ovat kuivumassa seipäillä. Niiden takaa näkyy kaukaa kaista pihapuiden suojassa olevan valkoisen talon päätyä.

Tytön vieressä nuorten koivujen tuuheat oksat kurkottuvat veden päälle.

Eino Säisä, *Kuvat kertovat: Lastuja, muistelua, kuvauksia* (1983)